

Gesprek met de cast

Dries Notelteirs kon je eerder in Theater Antigone aan het werk zien in de voorstelling Show van BRONKS of tijdens een van de solo's op ons theaterfestival Futur Liquide.

Voer je als kind tegen de stroom in?

Rebelleren heb ik nooit gedaan. Ik was een brave scholier die zelfs graag naar school ging. Ik haatte het om thuis te moeten blijven omdat ik niks wilde missen van de avonturen die mijn vrienden beleefden.

Wie speel je? Hoe wek je jouw personage tot leven?

Mijn personage vertoeft eerst in de betere middens tot zijn ouders het plotsklaps minder breed hebben. Hij blijft dus wel een kereltje dat een iPod in zijn zak heeft en hemdjes of polo's draagt. Om dat gastje te gaan spelen kijk ik rond. Wat is er bijvoorbeeld nu hip bij de jeugd? Ik observeer spelende kinderen.

Heeft de school een invloed gehad op de persoon die je bent geworden of op de plaats waar je nu staat?

Op het RITCS heb ik geleerd dat een speler uit alles spel kan maken. Zelfs al begrijp je niks van je omgeving, dan is ook dat "niet weten" al iets, een of ander begin. Net zoals ook een kind met alles speelt en zijn verbeelding voedt met "niets".

Waarom vind je het belangrijk aan deze voorstelling mee te werken?

Het is onvoorstelbaar hoe het onderwijs de verborgen, sociale ongelijkheid in stand houdt of zelfs versterkt. Bovendien zijn veel mensen ervan overtuigd dat je oogst wat je zaait. Niet slagen op school is dus je eigen schuld, terwijl we kinderen zo snel opgeven en bij een eerste tegenslag onmiddellijk gaan heroriënteren. We moeten die gevoelige thematiek bespreekbaar maken.

Sophie Warnant is ondertussen een vertrouwd gezicht in Theater Antigone. Eerder werkte ze onder meer mee aan het succesvolle *Bekdichtzitstil* en het gesmaakte *Oeps*.

Voer je als kind tegen de stroom in?

Van mij hadden ze op school niet zoveel last. Ik was een dromerig meisje dat in haar eigen wereld leefde. Een brave leerling was ik, maar ik zat altijd met mijn gedachten ergens anders.

Wie speel je? Hoe wek je jouw personage tot leven?

Ik speel een meisje dat op school moet blijven zitten en uit een minder gegoed milieu komt. Daarvoor probeer ik een klasgenootje uit mijn eigen schooltijd voor de geest te halen. Door geldgebrek nam ze altijd op school een douche. Ik herinner me zelfs dat ze een heel eigen stemgeluid had. Die details zijn voor mij belangrijk. Ik wil ze mij eigen maken om dan mijn eigen rol te kunnen spelen. Dat vind ik belangrijk want er is toch altijd de schrik dat je van je jonge personage een karikatuur gaat maken. Het is maar een dunne lijn tussen een goed gespeeld kind en een overdrijving.

Heeft de school een invloed gehad op de persoon die je bent geworden of op de plaats waar je nu staat?

Bij mij was de Chiro belangrijk. We maakten er altijd kleine shows. Mijn theaterpassie werd daar aangewakkerd.

Waarom vind je het belangrijk aan deze voorstelling mee te werken?

Omdat het probleem zo concreet is en we het toch de wereld niet uit helpen. Elite kiest voor een eliteschool. Arme kinderen dwingen we in een minder goede positie. Kinderen krijgen geen kans, ze zijn gepredestineerd. Daardoor ben je je als kind ook niet bewust van die problematiek. Tot je 18 jaar leef je in een soort voorgekauwde wereld, niet in het werkelijke verhaal. Na hun 18 zetten veel mensen hun leven verder in datzelfde, verkeerde perspectief.